

mocného předpokladu, že předání klíčů zjištěno není, neprovádí stížnost zmateční důvod čis. 9 a) § 281 tr. ř. po zákonu a jest ji pokládati za po stránce té vůbec neprovedenou.

Čís. 4687.

Účinek zprávy (§ 18 zák. na ochr. rep.) nelze posuzovati jen podle dojmu, jaký zpráva vyvolá u přímých a prvých posluchačů ve chvíli, kdy jest pronášena pachatelem, nýbrž je třeba míti na zřeteli i ony možné následky, jež nastanou ještě u dalších osob, k nimž za postupného rozšiřování pachatelem podníceného bude zpráva snad ještě přenesena (zpráva v hospodě sdělená pronikne vypravováním hostů v širší kruhy obyvatelstva).

(Rozh. ze dne 11. dubna 1933, Zm II 302/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 1. června 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18 čis. 1 a 2 zákona ze dne 19. března 1923, č. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek první stolice jen, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18 čis. 1 a 2 — správně jde ovšem v § 18 č. 1 o »přestupek« — zákona na ochranu republiky, a vytýká mu zmatečnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. dovozujíc, že souzené projevy nemohly býti způsobily vážně znepokojiti obyvatelstvo S-a nebo poškoditi veřejný pořádek, protože stěžovatel byl napilý, mluva jeho byla nejasná, nesrozumitelná, a jeho chování bylo takové, že při nejmenším jeho vyhrůžky nebyly pojímány vážně několika málo osobami, které byly při souzených projevech přítomny, a jimž nebyl stěžovatel znám a pro něž byla napilost stěžovatelova zjevná (poznatelná). K vývodům stížnosti nelze se přidati. Účinek zprávy nelze — jak už dovozeno v nálezu čis. 4010 sb. n. s. — posuzovati jen podle dojmu, který zpráva vyvolá u přímých a prvých posluchačů ve chvíli, kdy jest pronášena pachatelem, nýbrž je třeba míti na zřeteli i ony možné následky, jež nastanou ještě u dalších osob, k nimž za postupného rozšiřování pachatelem podníceného bude zpráva snad ještě přenesena. Tím méně byla rozsudečným předpokladu způsobilosti souzené zprávy vyvolati ony účinky na závalu zjištěná skutečnost, že jeden z přítomných hostů nebral řeči stěžovatelovy vážně; zjišťujeť rozsudek, že ostatní přítomní se nad projevy stěžovatelovými rozčilovali, a v záznamech o výpovědi svědka Jaroslava R-e není opory pro tvrzení stížnosti, že rozčilení tohoto svědka mělo svou příčinu teprve v tom, že stěžovatel chtěl se státi k mírné domluvě svědka útočným, přesněji počal se kasati na svědka mu domlouvajícího a naň se obořil. Onomu

předpokladu nebránila ani skutečnost, že šlo ve stěžovateli o neznámého obchodníka s dobytkem mluvícího v hospodě před svědky, kteří ho neznali, ale viděli jeho napilost, nikoliv o řečníka mluvícího ve veřejném shromáždění lidu; nejdeť v souzených projevech o opověď způsobení zla lidmi z podnětu stěžovatele činnými, nýbrž o prozrazení nálady prý v německém obyvatelstvu živé a výbuchem prý hroící, a zprávy v hospodách sdělené pronikají vypravováním hostů v širší kruhy obyvatelstva, aniž bývá vždy sděleno i, kým a za jakých okolností byly v hospodě proneseny. Vhodně podotýká rozsudek v tomto směru, že souzenou zprávou projev il obžalovaný své vnitřní přání, v jehož splnění věří jako mnozí jiní jeho soukmenovci, a že obec, ve které se projev stal, tvoří výběžek českého území, obklíčený ze tří stran obcemi německými. S obhajobou stěžovatelovou, že byl úplně opilý, a s příslušnou částí svědeckých výpovědí se rozsudek náležitě vypořádal.

Čís. 4688.

Pravomoc lesních hajných není upravena výlučně předpisy lesního zákona (čís. 250/1852 ř. zák.), nýbrž platí pro ně, najmě i na Moravě, předpisy zák. č. 84/1872; v případech § 3 čís. 2 tohoto zákona je hajný oprávněn i k opatřením, jichž třeba ke zjištění osoby přistiženého, a to po případě i mimo les jeho dohledu svěřený.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1933, Zm II 378/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 29. srpna 1931, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní námitky, nezáleží na správnosti nebo mylnosti názoru rozsudkem vysloveného, že svědek C. konal službu přísežného lesního hajného již tím, že číhal — rozuměj v očekávání návratu případných zlodějů dříví z lesa jeho dozoru svěřeného — na kraji dědiny I. u cesty, která vede přes most z dědiny do revíru svědkova. Rozhodným jest jen, zda byl ve výkonu služby v době, kdy zakročil proti obžalovanému K-ovi a vedl K-e, přesněji šel s ním směrem k dědině. Opírá-li rozsudek kladnou odpověď i na tuto otázku větou, že svědek Č. byl podle svých služebních předpisů též oprávněn pronásledovati (stíhati) přistiženého pachatele také mimo les, nelze ovšem souhlasiti s tímto odůvodněním, ano ustanovení § 58 lesního zákona z 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák., k němuž patrně rozsudek hledí, předpokládá, že pachatel byl (hajným) přistižen při samém činu, t. j. v lese a utekl, t. j. vzdálil se po přistižení z lesa, jsa (hajným) stihán, kdežto stěžo-